
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

AMI KÉSZEN VAN

Efezus 6,10-17

2018. NOVEMBER 18.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 142. zsoltár

Imádkozzunk: Mi is azzal a vallomással jövünk Eléd, Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hogy nálunk hatalmasabbak azok az erők, amelyekkel meg kell küzdenünk, és megvalljuk, mi is sokszor úgy érezzük, mikor elcsügged a lelkünk, hogy nem ismer bennünket senki, nem érdeklődik utánunk senki, nem tudnak dolgainkról és nem is akarnak tudni. Csak Te vagy a mi menedékünk és oltalmunk és Te vagy a mi örökségünk az élők földjén. Most Krisztusunkért, a benne megszerzett kegyelemért kérünk, derítsd fel a mi lelkünket, emelj fel a csüggedésből boldog bizakodásra, szilárdítsd meg hitünket: Szentleked erejében, Igéd világosságában ébressz bennünk reménységet, és engedd, hogy igazak vegyenek bennünket körbe itt, a gyülekezetben, családjunkban, közösségeinkben, amikor jót cselekszel velünk. Most is cselekedj jót, add nekünk minden áldásodat, amelyet készítettél nekünk: Áldd meg és szenteld meg istentiszteletünket, közösségünket és benne mindannyiunkat egyen-egyenként is! Ámen

Textus: **Végezetre, atyámfiain, legyetek erősek az Űrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötéttségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy elmentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, és felsarúztván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével; mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát, a mellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde. (Efézusi levél 6,10-17.)**

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Az elmúlt alkalommal, amikor erről a szakaszról volt szó, elmondottam, hogy az apostol kijelentése, hogy ugyanis *“nem vér és test ellen van a tusakodásunk”*, azt jelzi és adja értésünkre, hogy az Isten fegyvereivel való küzdelem nem embernek való. A 142. zsolnárból, Dávid megrendítő vallomásából azt hallottuk, hogy Isten oltalmába kíván menekülni, mert körülveték, cselet vetettek ellene, bekerítették, magára maradt és elmagányosodott, senki nem mer a segítségére jönni, mert ellenségei – mondja Dávid – hatalmasabbak nála. Igaz vallomás ez, bár mi nem vagyunk hajlamosak komolyan venni. Csak álltatjuk és folyton biztatjuk magunkat, hogy a lelki harcban, melybe Isten elszólított bennünket, valahogy majdcsak felül tudunk kerekedni, és lesz valamiféle megoldás mondván: az lehetetlen dolog, hogy ne győzedelmeskedjék az igazság, hogy ne álljon be végtére valamiféle békesség és ne jöjjön el a jóság uralma! Hiszen a jó mindig több, mint a rossz, ahogy Augustinus egyházatyja bölcselkedik erről, hogy a rossz voltaképpen a jónak a hiánya. Szóval, mondogatjuk magunknak, csak megérkezik majd a jó, és minden megoldódik. De lám, Pál apostol Dávidhoz csatlakozik, az efézusiakat intve a zsolnárszavát visszhangozza: ellenségeim hatalmasabbak nálam! Ezt az apostol így fejezi ki: nem vér és test ellen van tusakodásunk, hanem e világ sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, a fejedelemségek, hatalmasságok ellen, melyek a magasságban vannak! Ez tehát egy kozmikus és lelki küzdelem.

A múlt alkalommal arról is szóltam, hogy az apostol nyomatékkal mondja: Istennek *“teljes”* fegyverzetét öltöttek magatokra! Ez, értjük jól, allegória - a fegyverzetében élénk állított római katonáról veszi a képet az apostol. S már kezdenénk is számolgatni, hogy mennyire teljes ez a fegyverzet, felsorol-e mindent? Ám láttuk, hogy sokkal inkább a küzdelemre való készséget akarja kifejezni, ahogy a római katonának is készen kellett állnia hirtelen támadás esetére is, és Pál azt sorolja most fel, amit a sürgősségben a katona magára tudott öltetni.

A múltkor az *igazságról* és az *igazságosságról* volt szó. Nyomban be is láttuk, hogy valóban roppant nehéz korban élünk. Legalább olyan nehéz korban, mint régen az efézusi keresztények. Tudom, van bennünk hajlamosság, hogy eleve rózsaszínben lássuk azt, ami régen történt, de az első századok is kemény és rettenetes világ volt, sokféle terheléssel, és a mi világunk is tele van terhekkel, problémákkal. Okkal kéri Pál az efézusi szenteket, hogy vegyék fel Isten minden fegyverét, és övezzék fel derekukat az igazsággal, vagyis az evidenciákkal, például, azzal, hogy van Isten, és azzal, hogy Isten teremtményei vagyunk, és azzal, hogy Isten Jézus Krisztusban megváltotta és megszabadította az ellene fellázadt embert, és azzal, hogy a Szentlélek Isten csodálatos készséggel áll a rendelkezésünkre, hogy áldásait nekünk adja, ha mi is készségesen fogadjuk ezeket, és azzal a nagy igazsággal is, amelyből az a kérdés támad, hogy ha Isten elfogadott bennünket, mi is elfogadjuk-e Istent? Ha Isten elrendezte velünk a dolgát (ez az evangélium!), jön a kérdés: készek vagyunk-e elrendezni Istennel a dolgunkat? Az igazságból mindig kérdés fakad, a valóság föltárlásából eloszlanak az önáltatások. De nemcsak az efézusiak esetében volt ez így! Emlékeztettem a 20. század bölcselőire, akik keserűen róják fel,

hogy a modern ember lemondott az igazságról. Nincs igazságigényünk, mondják keseregve, hanem csak úgynevezett gyakorlatias előnyöket várunk az élettől. Az igazságkérdést meghagyjuk a kamaszoknak, akik aztán, miután leérettségiztek, és érett emberekké lettek, szintúgy nem foglalkoznak ezzel a kérdéssel. Igazságot kutatni - nos, ezt talán nem is teszi lehetővé a mai civilizáció.

Aztán azt mondta az apostol: miután felöveztétek magatokat az igazsággal, mellvértet is vegyetek fel, ez pedig az igazságosság, de Jó tudunk, hogy sok nyelv tud különbséget tenni az igazság és az igazságosság között. A magyarban a kettő egybehangzik, amit én nem is bánok, mert azt veszem észre, hogy miközben az igazságot porba ejtjük, vagy meghagyjuk a filozófusoknak, aközben egy új vallás jelent meg, egy hamis vallás, ez pedig az úgynevezett társadalmi igazságosság. Lépten, nyomon erről hallani: társadalmi igazságosság. A jus! És ez a hamis vallás ki-ki jussát szolgálja. Minden ebbe a rubrikába kerül bele: pedagógiai programokat alkotnak ennek bővületében, a társadalmat érzékenyítik. Aztán jön hajlongás az új bálvány előtt. Még itt-ott az egyházak közösségben is. Igen, tudjuk, hogy a megszentelésünknek elengedhetetlen része, hogy igazságosságra igyekszünk a másik ember felé. De ma egy új bálványt imádunk, az absztrakt társadalmi igazságosságot, és elvárjuk, hogy a parlamentben sorra szüljék az igazságossági törvényeket, az állam pedig építsen föl apparátusokat, gépezeteket, melyek megvalósítják e törvényeket, mi pedig folyton várjuk, hogy igazságos legyen a világ. Vagyis a megszentelés feladványát másra, valami rendszerre, gépezetre, működésre bizzuk. Oldja meg az állam! De méltányos, tisztos, becsületes, igazságra tekintő emberek nélkül nincs igazságos társadalom. Még egyszerűbben mondom, s vállalom, hogy szentimentálisan hangzik: szerető szívű emberek nélkül nincsen igazságos társadalom. Márpedig mi éppen attól szenvedünk ma, hogy az igazságosság ügyét, ha tetszik: a társadalmi igazságosság ügyét, még pontosabban: a másik ember igazságának az ügyét áadtuk személytelen gépezeteknek. Bürokratikus rendszerek működnek mindenfelé. És hol van a szeretet? Hol van a jóság, hol van a hűség, hol vannak a hozzá kapcsolható erények? Hol van az emberiség? Masinák működnek, és ezek mindenféle mértékegységet lehet kalibrálni, afféle igazságossági potmértet, hogy mindenki megkapja a számára kimért járandóságát; és e gépezet pontosan vigyáz is rá, hogy minden be legyen tartva. Talán fel tudjuk idézni Chaplin híres filmjét, A modern idöket, ahogyan egy futószalagon dolgozó munkást igazságosan, arányosan, szükséglete szerint megetet a vállalat vezetése által beállított munkagép. S hogy ez nem holmi bohóckodás volt, csak emlékeztetek rá, hogy Romániában egykor a diktátor felesége és az akadémikusok pontosan megállapították, a különböző munkák ellátásához szükséges napi kalória-szükségletet - az volt azután az igazságos társadalom! Milyen paralizált lett az egész modern társadalom. Most azt mondja az apostol: vegyétek föl az igazságosság mellvasát. Mert nekünk nem vér és hús ellen, nem önmagunk ellen, nem az emberi valóságok ellen van itt küzdelmünk! Küzdelem - sajátos szó ez is; hallottuk: a birkózás képét idézi fel.

Az antik világból veszi a szót az apostol. Platónnál is sokszor megtaláljuk ezt, például amikor leírja Az állam című munkájában, hogy milyenek legyenek a sport-

játékok, többek között a kötöttségű birkózás, mik a szabályai. Nos, a spirituális dimenzióban az Isten ellenségei, az anti-krisztusok, e világ sötétségének világbírói szabálytalanul küzdenek. Elgáncsolnak, kizáródnak a helyedről, megcsalnak. Úgy tüntetik fel a dolgot, mintha igazságról lenne szó, és megettenek vele, aztán a végén kiderül, hogy rászedtek. Hogyne, látjuk mi is, társadalmi igazságosságról van itt szó! Aztán odaterelik mellé az egyházat és mi fölébe emeljük a szent baldachint, és ujjongunk: na végre, végre! És dehogy végre! A vége éppenséggel a becsapottak székelye. Mondok egy példát, mindenki érteni fogja, de inkább két példát. Az 1950-es években, az úgynevezett szovjet blokk egyházait arra kötelezték, hogy propagálják a termelőszövetkezetet. Be kell lépni a tszcs-be, mert az az igazságos a társadalom ismérve. Ez természetesen, azt jelentette, hogy eltörölték a magántulajdont, és a magyar földműves ember, aki ezer évig áhitozott arra, hogy legyen egy gatyaszíj parcellája, ahol ő majd megtermeli a családjának valót, azt találta magát, hogy a társadalmi igazságosság nevében őt kuláknak nevezték, csak mert volt neki tíz hold földje, meg két tehene! Élősködőnek, kiirtandó féregnek nevezték, behajtották a közösbbe a tehenét, lovát, szekerét, mindenét, ő pedig termelési egység lett. Az egyházak pedig – tessék csak elolvasni az 1950-es évek egyházi sajtóját és a május 1.-i, november 7.-i, április 4.-i prédikációkat –, erre a gyalázatos propagandára voltak kényszerítve (igen, voltak, akik önként csinálták). Olvastam egy karácsonyi prédikációt 1951-ből, amely arról szólt, hogy megérkeztek a napkeleti bölcsek, a három királyok Jeruzsálembe, akiknek nevei: Karl Marx, Friedrich Engels, és Vlagyimir Iljics Lenin. A betlehemi csillag ótágú volt. Nos, e háromkirályok elmentek Jeruzsálembe, a papokhoz és elmagyarázták nekik, hogy Betlehemben megszületett a kommunizmus. Le vagyon ez írva, testvérek. Az atyafi pedig, aki ezt elkövette haláláig meg volt győződve arról, hogy ő a társadalmi igazságosság prófétája, és hogy a feudalizmust meg a kapitalizmust mind le kell győzni, és igazságosságot kell adni az embereknek - egyenlőséget. De hát, tudjuk, testvérek, Georges Orwell megjegyzése óta legalábbis, hogy mindenki egyenlő és vannak egyenlőbbek! És szintén Georges Orwelltől tudjuk, hogy a kommunisták a szegényeket sosem szerették, csak a gazdagokat gyűlölték.

Ma azt látom világ nyugati végein, hogy a gender filozófia ugyanezen logika mellett halad. Azt hirdetik, hogy évezredek óta el vannak nyomva a különböző nemi identitások, mert a férfi meg a nő kisajátította magának a társadalmi szerepeket és előnyöket, holott nincsenek is biológiai nemek. Amit férfinek és nőnek tartunk az csak nemi képzet, az csak egy társadalmi alakzat, az elidegenedés folyamánya. Ha Marx Károlyt olvasom, csak behelyettesítem proletáriátus szóra a gendert - és máris megvan a megoldó képlet: mindenkit fel kell szabadítani. Ki mindenki? Mindenkit! Vallja és tartsa magát annak, aminek akarja! Ha reggel fiú akar lenni, legyen fiú, ha estére már lánynak gondolja magát, legyen lány! És ami a kettő közé befér, és még azon túl is! Fiúk-lányok iskolai öltözőben vetkőzzenek együtt! És aki ennek ellene mond, az megsérti a társadalmi igazságosságot! Mert mindezt a társadalmi igazságosság nevében kell megvalósítani. És olvasom, hogy itt is, ott is vannak már atyafiak-atalányok, akik e fölé is szent baldachint tartanak.

Micsoda csel ez, kedves testvérek! Igen, az apostol arra szólít, hogy öltözzünk fel

az igazság mellvasába! És akarjunk igazságosok lenni, mert ez a mi megszentelésünknek a folyamánya! Csakhogy abban a közelharcban, birkózásban, amely során e világ sötétségének hatalmasai folyton csálnak, mindegyre azt vesszük észre, hogy felbuktatnak bennünket, becsapnak minket. És ezért, hogy újabb teher nehezdjen ránk, roppant szégyenérzet tölt el bennünket. Ahogy itt, Magyarországon az egyházakban, és közelebről a református egyházban, az én egyházamban, az én rajongásig szeretett egyházamban milyen alávaló módon kiszolgálták azt a beste kommunizmust! Milyen szégyen ez! És az a sejtésem, hogy 30-40 év múlva sokan roppantul szégyellni fogják magukat, hogy az én egyházam – csak remélem, hogy az enyém nem, de mások rajongva szeretett egyháza – hogyan szolgálja ki ma ezt a beste gender-zsándár filozófiát!

Most pedig arról kell szólnunk a felolvasott Ige fényében, hogy miért kell fölvennünk a békesség saruját. Így fordítjuk: saru, ámbár az eredeti görög szó a katonai csizmát jelent. De jó ez így, mondja az apostol: *saruzzátok fel lábatokat a békesség evangéliumának a készségével.* Ez talán a mozdulat a legnehezebb, mert ez a legnehezebb lelki mozdulat! Itt a keresztyén életnek lehető a legnagyobb paradoxonja jelenik meg. Saru vagy csizma, – oly mindegy is, mert a lényeg az, hogy a harci öltözéknek ez a része - az erős és vastag talpú katonai csizma, amit valami fűzővel erősítettek a katonák lábukra - nélkülözhetetlen volt a küzdelemhez, mert nem jól fűtött tornateremben valami kényelmes tatamin vívták a harcot, hanem erdőn, mezőn, iszaposon. Akinek egy kis tüske belement a talpába, azt egy tapodtat sem ment tovább, és vége is volt. Az egyik legfontosabb hadi eszköz, lám, nem is fegyver, mert nem fegyver a saru, – mégis része a teljes fegyverzetnek. Jól emlékszem, egyszer csúfolódtak az Egri csillagok című filmen, amit azt hiszem, mindannyian többször is megnéztünk. Valami okos ember kifigyelte azt a jelenetet, amikor a törökök felvonultak Eger várát ostromolni, vonultak ott fehér bugyogóban, félmeztelenül, karddal, pajzzsal - nos, a kinagyított a felvételen látható volt, hogy a harcosok (vagyis a statiszták némelyike) könnyű vászon tornacipőben vonult fel. No, lett gúnyolódás, hogy na, hát a törökök tornacipőben jöttek Egert ostromolni, csak nem tán kínai piacon vették a cipőjüket, hogy volt ez az egész dolog!? Csak azért említem ezt, mert mi is tudjuk, hogy nem lehetett harcba menni akármilyen cipőben. Kössétek fel a lábatokra... – mondja az apostol - és ez azt jelenti, hogy riadókészültség van. De mit is kössünk fel? Azt ami illik a Krisztus követőjéhez, a Krisztus katonájához, aki szellemi harcba kényszerül itt, ezen a világon.

Ezt pedig a *békesség evangéliumának készsége.* A béke mint fegyver! A béke mint fegyver? Ennél nagyobb ellentmondást én nem hallottam, nem olvastam még. Itt ülök fölötte és próbálom megfejtetni, hogy mit akar ezzel mondani az apostol? A békesség örömhírének evangéliumával saruzzátok fel magatokat - mondja. Vagyis a katonai csizma a nélkül nem tudsz harcba menni. Vagyis: békesség nélkül nem tudsz harcba menni. Hogy van ez? Száz éve ért véget az I. világháború. Utána kisarjadt egy olcsó pacifizmus, melynek értelmében soha senkiért, semmiért harcba nem lehet szállni. Például, egész Nagy-Britanniát elöntötte a pacifizmus, hiszen csaknem egy millió brit fiatalember halt meg a franciaországi fronton, és

egész Nagy-Britannia azt kérdezte, hogy miért kellett nekünk Franciaországba menni, hogy a frankok és a teutonok csatájában részt vegyünk, mi haszna volt ebből Nagy-Britanniának? Egy millió fiatalember meghalt! Nem megyünk többé harcba. Az Oxford-mozgalom kihirdette, hogy még Angliáért sem szabad harcba menni, a királyért sem és alattvalóiért sem! Mindenki legyen pacifista és béke lesz. De ez a rövidlátó pacifizmus vezetett oda, hogy Németország felfegyverkezett, és minden ellenállás nélkül lenyelhette Ausztriát, lenyelte a Szudéta-vidéket és lerohanta Lengyelországot. Mire föleszmélt a világ, hogy béke csak akkor lehetséges, valóban, ha minden egyes ember szent pacifista, addigra lángba borult újra a világ! De nem arra hivatott egy állam, hogy tétlenül lógassa a kezét és hagyja, hogy alattvalóit és állampolgárait megtapossák! Egy államnak kötelessége a polgárait megvédeni. De ez egy kitérő volt, testvérek, hogy még erősebben érezzük a kérdés súlyát: lehet a keresztyéneknek azt mondani, hogy húzzátok föl a békesség hadiszámját, hogy harcba tudjatok menni?

Nos, testvérek, éppen azért megyünk harcba, mert van béke – semmi másért. Vannak nyughatatlan emberek, akik a háborút a háború kedvéért szeretik. Az ilyen emberek még a halálos ágyukon is kihívják valami box-mérkőzésre az ápoló-nővért. Holtukig izgágák és nyughatatlanok. Vannak, akik azért harcolnak folyton, mert győzni akarnak, és nem viselik el, ha nem ők az elsők, és nem ők a legfelsők - s ha győztek, azért harcolnak hogy elsők és felsők is maradjanak. De vannak országok is, melyek évszázadok, évezredek óta kulturálisan kondicionálják magukat arra, hogy harcba kell menniük. Aki olvasta Gárdonyi Géza Láthatatlan ember című könyvét, felidézheti azt a rész, amikor a hunok táboraiban a vitézek büszkélkedve mutogatták harci sebeiket, és nem vették emberszámba azt, akinek nem volt valamilyen hege, sérülése, bevért koponyája. Ez egy kulturális kondíció. Csakhogy a keresztyén ember nem ezekért kényszeredik harcba, hanem éppen ellenkezőleg. Pál apostol azt mondja a második Korinthusi levél 5. részében: Isten Jézus Krisztus által megbékéltette megával a világot, most pedig kérünk benneteket, mintegy követségben járván a Krisztusért, mintha Krisztus kérne miáltalunk: béküljétek meg az Istennel. Tehát: megvan a béke! Megvan a béke, és ezért kell harcolni! Isten megszerezte és biztosította az ember számára a békét. Ez az oka a harcnak!

Mint említettem, különös szóval fokozza ezt az apostol! Azt mondja, hogy saruzátok fel magatokat a békesség evangéliumának *készségével*. Ez hármat is jelenthet, és ezt a hármat szeretném még röviden kifejteni, és ezekből meg is értjük, miért így küld bennünket az apostol harcba: álljatok elő az Isten minden fegyverével, álljatok ellene a gonosznak, e világ sötétsége világbíróinak, küzdjétek meg velük a békesség evangéliumának a *készségével*. A készséget hajlandóságot jelent, belső elrendezettséget – és pedig éppenséggel a megbékélésre és a békére. Jézus mondja a Hegyi Beszédben, hogy mindeddig ne vidd el áldozatodat az oltárra, hogy ott oltalmat keress Istennél, vagyis ajándékkal pártfogást kérj Tőle (vagy éppenséggel fogadalmi áldozattal) folyamodj Hozzá, amíg otthon a felebarátoddal perben, haragban vagy! Előbb békülj meg teljesen vele és utána gyere a templomba és mutasd be hálaáldozatodat.

Az Ige kényszerít, hogy azt mondjam: ez után az istentisztelet után menjetez haza és béküljetez ki, nem tudom is kivel, akivel perben-haragban vagy, háborúságban állsz, szűlővel, testvérrel vagy gyermekkel, barátal, – békülj ki vele! Ahogy Jézus mondja: teljesen békülj ki vele! (Máté ev. 5,23-24)

Sőt, tovább megyek, mert ez a szó nemcsak azt a készséget jelenti, hogy immár kész vagyok megbékülni, hanem készenléte is jelent. Vagyis először önmagaddal kell megbékülnöd, mert ezt jelenti a Jézus szava: teljesen (mindent átfogó módon) megbékülni, vagyis nem megalkudni és meghunyászkodni, tatikázva mondani, hogy: jobb a békesség! Hanem megélni, hogy jó a békesség! És akkor igaz lesz Jézus szava, hogy boldogok azok, akik békességre igyekeznek, ők neveztetnek Isten gyermekeinek. (Máté ev. 5,9) Ez készenléte is jelent. Azt is, hogy beavatkozol a mások dolgába, ha harcot és háborút látsz köztük, és azt is, hogy nem hagyod, hogy harag toljon az emberszívben Isten ellen, – mert tolu. Ha valaki váratlanul meghal egy családban, akinek nem vártuk a halálát és nem készültünk fel rá, hanem kidőlt, mint egy nagy fa kárral, bajjal, rettenettel, iszonyatos gyászal, értetlenséggel - jaj, akkor tolu a harag! Óh, kedves testvérek, hány gyászolót hallgattam már végig, akik, persze, szokott módon az orvosok szidalmazásával kezdtek a gyászmunkát, aztán folytatták Istennel. És perre vonták Istenet, és hadat üzentek Istennek, és háborúba vonultak ellene. És folyton megjelennek az élet sötétségének világbírói, akik – még egyszer mondom – nem egy nyílt harcban, hanem belénk kapaszkodva, cselet vetve hány hívót vettek és vesznek rá arra, hogy tagadják meg Istenet. Jóbnak mondja drága, áldott felesége a nagy összeomlásban, amikor meghaltak a gyerekek és odalett minden, és ott ült Jób beteg: átkozd meg az Isten és halj meg! (Jób 2,29) Hát avatkozzatok be és békítetek embereket Isten számára! Ez készenléte is jelent, figyelmességet, érzéket, hogy bajban, gyászban, szomorúságban, nyomorúságban, amikor óhatatlanul számon kérjük a Gondviselőt, hogy hol vannak az áldásai, hol ragyog az Isten áldott napja, hol van Ő, noha azt ígerte, hogy velünk van minden nap a világ végezetéig?! Nincs is Isten – kiáltanánk, és már dörzsöli a kezét a kísértő. Megint kidőlt egy hívó a sorból. Avatkozzatok be, és emeljétek fel a másikat öröme, reménységre, imádságra, építsétek őt hitetek által! És mindezt azért kérem ezt ilyen bátran, mert a készség szó itt kötött összetételben áll: a békesség evangéliumának készsége legmélyebb értelmében azt jelenti, hogy kész a békesség. A készség az, ami kész van. Kész van a béke, ez megvan, mert Jézus Krisztus halálával és feltámadásával legyőzte a halált, és legyőzte a bűnt. És legyőzte mindazt, amit Pál úgy mond: nem vér és test, nem e teremtményi világba való, nem valami egyszerű emberi dolog. Jézus Krisztus legyőzött mindent, ami téged Istentől elszakít és vele szembe fordít, ami elhitei veled, hogy úgy tudod magadat megvalósítani, ha Isten ellenségévé leszel; Nietschze-vel szólva, ha kihörpinted a tengert és kioltod a napod, ahogyan a gyertyalángot eloltjuk egy mozdulattal. Ne csald meg magad és ne légy a halál szövetségese! Hiszen készen van a béke. Vegyétek föl ezt a sarút, kössétek meg jól a fűzőt, és induljatok, ha van kivel megbékélni.! Induljatok megölelni, megcsókolni. Induljatok beavatkozni és közbenjárni. És legfőképpen induljatok átölelni Istenet, aki Krisztusért megbékélt veletek. Ámen

Imádkozzunk! Békítsd a szívünket önmagadhoz, mennyei Atyánk, engedd, hogy áthasson bennünket örökkévaló irgalmasságod és szereteted, ahogyan bennünket, ígéreted szerint, a mi Urunk Jézus Krisztusunk által fölloldoztál a harag, a bűn, az átok terhei alól, hogy országod polgárai legyünk, dicsőségedre. Békítsd a szívünket másokhoz is! Annyi haragost tartunk számon, nem csak azokat, akik reánk haragszanak, hanem akikre mi haragszunk. Tégy szabaddá, királyi gyermekekké, akiké minden és semmit nem veszítenek, ha békén élnek. Hadd köszöntsük egymást is szent csókkal, a békesség jelével és hadd legyen otthonainkban és itt, a mi országunkban is, és az egész világon téled nyert békesség. E világ nyugalmaért, emberszívek békességéért könyörgünk, kiváltképpen mi, akik élvezhetjük a külső békességet, de látjuk a háborúban szenvedő népeket és látjuk sok nép készületét haragra, harcra, háborúra, pusztításra. Adj békességet a mi időnkben a földön! Szenteld meg életünket, vigasztald meg a gyászolókat, segítsd azokat, akik életutat keresnek, hordozd a nincsteleneket és a szűkölőket, minket pedig szentelj meg Igéddelel, hogy gyümölcset Neved dicsőségére megteremhessük. Ámen